

LBRIS | We know
books
Daniel Meurois

Apocalipsele lui Ioan

*Între Efes și Patmos
...acum două mii de ani*

Editura Solisis
Turda, 2022

Cuprins

Prefața editorului	7
Câteva cuvinte indispensabile.....	11
Capitolul 0: Numele meu este Ioan.....	15
Capitolul I: Întoarcerea mea la Efes.....	23
Capitolul II: Smyrna	43
Capitolul III: Călătoria la Pergam	59
Capitolul IV: „La Începutul a Toate...”	81
Capitolul V: Sarea din Laodiceea.....	95
Capitolul VI: De la Thalia la Gaios.....	111
Capitolul VII: Adevărurile lui Saul.....	127
Capitolul VIII: Capcanele Arhonților	145
Capitolul IX: De la Recunoștință la Consolare.....	157
Capitolul X: Yohan	171
Capitolul XI: Despre inimă și pâine	185
Capitolul XII: Cenușa din Filadelfia	199
Capitolul XIII: „Dacă ai nevoie de o lampă...”	213
Capitolul XIV: La Patmos, într-o noapte senină.....	229
Capitolul XV: În spatele laurilor, o grotă.....	243
Capitolul XVI: Cele două priviri din Patmos	259
Capitolul XVII: Spre Casa Mamei... ..	277

Capitolul 0

Numele meu este Ioan

Viața mea nu a fost decât o succesiune de nașteri și morți... sau de morți și renașteri. Cum să o mărturisesc altfel!

Știind că voi pleca în curând din viață, o fi sub efectul unei tainice bucurii sau al unei nostalgii nespuse că simt nevoia să mă aplec asupra ei? Desigur, niciun răspuns nu este mai presus decât altul. Melancoliile se hrănesc cu bucuriile trecute la fel cum acestea dau viață prezentului și sădesc orizontul.

Numele meu este Ioan¹ și mă aflu la Efes unde, de multă vreme, mi s-a dat numele grec de Johannes. O căsuță cu acoperiș drept printre altele ridicate în grohotiș, un pâlcc de măslini, lauri și smochini, iar apoi, mai încolo, după o treaptă, o înșiruire de coloane elegante înălțându-se spre cer cu capitelurile lor minuțios colorate. Cam așa arată peisajul meu și nu mi-aș dori altul.

E de ajuns să fac câțiva pași printre florile de asfodel și iată-mă lângă un firicel de apă vie care izvorăște dintre stânci pentru a se tupila apoi printre ierburi. Ce altceva aș putea să cer? Inima mea mustește de tot ceea ce o existență de om poate îndrăzni să cheme și care s-ar putea rezuma la un singur cuvânt... Lumina. Un simplu cuvânt? Mai degrabă o stare...

Picioarele mă poartă cu greu, totuși. Și mi se pare că nu pentru că au mers mai mult decât altele, ci mai ales

---

¹ Ioan, care în una din încarnările viitoare va fi Francisc din Assisi. A se vedea cartea „Francisc al Păsărilor” de același autor.

pentru că au căutat să se adapteze la ritmul viziunilor Inimii care le-a hrănit mereu și pentru că s-au uzat. O uzură frumoasă, drept să spun, instalată ușor, după atâta învecinare cu Splendoarea.

Frica? Suferința? Evident că le-am cunoscut, la fel ca pe alte mii de lucruri asemănătoare pe care nimeni nu le poate evita. Cu toate acestea... ajuns la capăt de drum, pot să spun că am fost un om fericit, chiar dacă am fost supus neîncetat presiunilor vieții. Fericit ca am întâlnit un alt om, a cărui transparență, forță și Iubire cutremurătoare Îl făceau să fie mult mai mult decât un om.

Se chema Jeshua... sau Cel Binecuvântat. A apărut subit, ca un prieten venit din străfundul Vremurilor, fără să-l fi văzut apropiindu-se. Jeshua... Numele său e purtat de atunci pe atâtea buze! Și înflăcărează totul, chiar dacă nu vorbește decât despre Pace.

Ultima imagine pe care o păstrez despre Jeshua mă duce înapoi la Tyr¹. Evocă deopotrivă fericire și sfâșiere...

Tocmai ajungeam din Efes pentru cea mai scurtă ședere pe care ar putea să și-o imagineze cineva. La cererea sa, le însoțisem până la El pe Meryem, mama lui, și pe Sarah, sora lui, care trăiseră acolo în ultimii patru ani. Părăsind de puțină vreme mănăstirea² unde se refugiase pentru mult timp în urma supliciului său, El hotărâse să plece departe către răsărit, spre acea Țară a Piscurilor Înalte pe care o cunoscuse în tinerețe și o îndrăgea nespus. Fratele său, Toma, și încă vreo câțiva pe care îi invidiam aveau să îl însoțească într-acolo. Însă prezența lui Meryem în preajmă conta pentru el mai mult decât orice altceva într-o asemenea călătorie.

¹ Tyr era un port în Galileea meridională. A se vedea „Cartea secretă a lui Jeshua”, Vol. 2, cap. XXXVII.

² Pentru reamintire: Krmel, mănăstirea eseniană situată odinioară pe culmile orașului Haifa de astăzi.

Oh! Meryem... Înțelesesem deja prea bine că avea să îmi lipsească puritatea și tandrețea ei la fel de mult ca a Lui. Cei câțiva ani pe care îi petrecusem episodic sub acoperișul casei ei la Efes, „veghead asupra ei”, aveau să îmi rămână întipăriți în memorie pentru totdeauna.

Nu... Mama Celui Binecuvântat nu era doar o femeie printre alte femei... Și trebuie să mărturisesc că, în lungile perioade de timp trăite alături de ea străbătând dealurile Ioniei¹ pentru a împărți Focul nostru cu aceia care doreau să Îl primească, ea a fost mai degrabă cea care a vegheat asupra mea, asupra diferențelor, suferințelor, exaltărilor și nevoilor mele de a chema și a da mai departe Absolutul. Astfel, chiar și numai pentru asta, treptat a devenit cumva mama mea, a mea de asemenea...

La Tyr, la intrarea în portul unde ne-am luat rămas bun pentru totdeauna în timp ce ea și timida Sarah își înăbușeau lacrimile în spatele vălurilor, Jeshua și-a așezat pentru o clipă mâna pe umărul meu pentru ca mai apoi să îmi spună cu gravitate:

«Iar acum mergi pe drumul tău, pe drumul nostru, Ioan, *fratele meu...*»

Aceste cuvinte, când mă gândesc la ele, au reușit să pună o pecete de nedescris între noi. Dacă nu cumva au fost reamintirea unui angajament pe veșnicie a cărui amploare nu am înțeles-o atunci întru totul. Nu mă mai simțisem niciodată ca în acea zi, atât de singur și totodată impregnat de un parfum care, dacă mă dovedeam vrednic de el, putea să facă din mine fratele întregului neam omenesc. Dar mă vedeam atât de neînsemnat! Și de altfel cum să nu fiu, din moment ce m-am apropiat atât de mult de exigența Soarelui?

Sprijinit de marginea corabiei modeste care avea să mă ducă înapoi la Efes unde am hotărât în cele din urmă să

---

¹ Ionia era o regiune grecească ce făcea parte din Anatolia. În prezent aceasta este situată pe teritoriul Turciei.

rămân, am privit îndelung cum se îndepărtau zidurile portului Tyr... O ultimă imagine... Imaginea unei galere romane cu etrava plutind deasupra apei, gândul la cei care sufereau acolo... după care ne-am îndreptat spre nord, părăsind coastele pentru ca mai apoi să le întâlnim din nou. O călătorie plăcută și crudă în același timp.

În curând aveam să ne apropiem de țărmurile stâncoase ale insulei Kypros¹... Încă mai țin minte emoția aparte pe care am simțit-o când am recunoscut conturul falezelor ce înaintau în mare și mai ales acea stâncă din Paphos unde grecii spuneau că Afrodita, una dintre zeitățile lor, s-a întrupat din spuma apelor în urma unui gest de furie al acelora pe care îi numeau Titani. Oare ce adevăruri străvechi ascundeau toate acestea? Aș fi vrut să știu și să înțeleg... Doar pentru a împinge și mai mult limitele imaginabilului și a menține, așa cum ne învăța Jeshua, acel „spațiu de nebunie” care ne face să refuzăm a vedea doar „o bucată de cer” acolo unde se întinde o infinitate de lumi.

După Kypros a urmat Rhodos, puțin mai la vest; alte vânturi biciuind fețele dar aceeași mare de un albastru intens... apoi o puzderie de insule mici printre care am alunecat însoțiți de câțiva delfini. În cele din urmă, prezența subtilă a Efesului mi-a încolțit în minte puțin câte puțin. Aveam să fiu cu totul acasă acolo de acum înainte? Așa părea... Eram hotărât. Petrecusem prea mult timp cu Meryem și Sarah ca să nu se fi întipărit în conștiința mea o mulțime de lucruri.

La început, când le ajutasem să se stabilească în acele locuri, găsind o casă veche și reconstruind-o, crezusem că o să mă pierd acolo și că o să uit cu totul comoara de Pace pe care o primisem. Fără să mai întâlnesc vreodată privirea Celui Binecuvântat... Nu a fost ușor pentru noi, cei trei

---

¹ Cipru.

exilați de la vremea aceea, chiar dacă acceptaserăm demult ideea că nimic nu avea să mai fie „la fel ca înainte” și că mai departe totul depindea de capacitatea noastră de a „molipsi inimile” altora cu *Ceea* ce trăia în propriile noastre inimi.

Era mai puternic decât orice... Apoi, cu repeziciune, se adunaseră câteva zeci de bărbați și femei împreună cu copiii lor care ne-au ascultat mărturiile. Suflete în plină germinare însă și puțin împrăștiate, care „căutau” fără să știe prea bine ce sau pe cine.

La vremea aceea, existaseră lungi momente în care m-am întrebat dacă „prea multul soare” pe care un om îl poate primi câteodată nu este mai teribil pentru conștiința sa decât un „nu destul”. Cei cărora încercam să le vorbim despre Cel Binecuvântat și despre felul său de a iubi erau adeseori debusolați.

„De ce și-ar face griji Divinul pentru om?” se întrebau ei. Forța vechilor certitudini, obișnuința confuziei sau a clarobscurului se dovedesc a fi mai liniștitoare pentru mulți... Nu implică riscuri!

Nu i-am mărturisit nimic lui Meryem despre aceste stări sufletești și tatonări ale mele, fiindcă lângă ea trebuia să mă arăt puternic și ocrotitor. De altfel, nici ea nu rostea o vorbă despre ceea ce se petrecea fără îndoială și înăuntrul ei... Prefera să zâmbească... Zâmbea ca aceia care se trezesc după un lung zbucium și pe care nimic nu-i mai poate atinge cu adevărat. Doar dacă nu cumva avusese deja presimțirea sau viziunea a ceea ce avea să o aștepte într-o bună zi... Reîntâlnirea cu Fiul ei.

Ținându-mă de o frânghie în partea din față a corabiei care mă aducea aproape de Efes, m-am lăsat astfel în voia acestor amintiri care nu erau totuși chiar atât de îndepărtate. Le-am depănat, abia îndrăznind să mă gândesc la elanul reînnoit pe care încă trebuia să îl găsesc.

La finalul unei după-amiezi, pe când corăbierii se agitau pe punte iar cei trei sau patru negustori care mi-au fost tovarăși de călătorie își strângeau mărfurile, am întrezărit deodată printr-o ceață ușoară contururile frumosului și vechiului port din Efes, bine adăpostit de stânci.

Iată... Așadar era gata, îmi încheiasem misiunea față de Meryem. Nu îmi rămânea decât să rup acel soi de cordon ombilical care mă lega de ea, „mama mea”, apoi evident de „fratele meu” Jeshua precum și de sora lui mai mică, Sarah. Un act de voință, depășirea unei dependențe care trebuia să mă facă să mă revelez și mai mult față de mine însumi.

Încă mă revăd apucând în grabă mica mea desagă din pânză, sărind peste năvoadele pescarilor pentru a pune piciorul pe pământ, ridicând privirea spre frumoasele așezări construite acolo de greci iar mai apoi de romani, minunându-mă în fața câtorva palate din marmură, apoi strecurându-mă pe străduțele negustorești încă forfotind de lume pentru ca în cele din urmă să urc niște scări și să dau de aleea pavată care, după un scurt marș hotărât, avea să mă conducă până la ceea ce fusese odată „casa noastră”.

La lăsarea întunericului, când natura emană întotdeauna cele mai delicate miresme, îmi apărură în fața ochilor cele câteva construcții vecine casei noastre. Lângă una dintre ele, un bărbat dădea jos niște coșuri de pe spinarea unui măgar.

– «Tu ești, Johannes? Te-ai întors deja?»

Ajuns lângă el, i-am răspuns cu un scurt semn din cap și un oftat de oboseală. Nu prea aveam chef de vorbă.

– «Deci, e adevărat? Nu o să le mai revedem pe Meryem și pe Sarah?»

– «Da, e adevărat, am rostit eu într-un final cu un zâmbet ușor forțat. Trebuiau să plece... Trebuiau.»

LBRIS | We know books

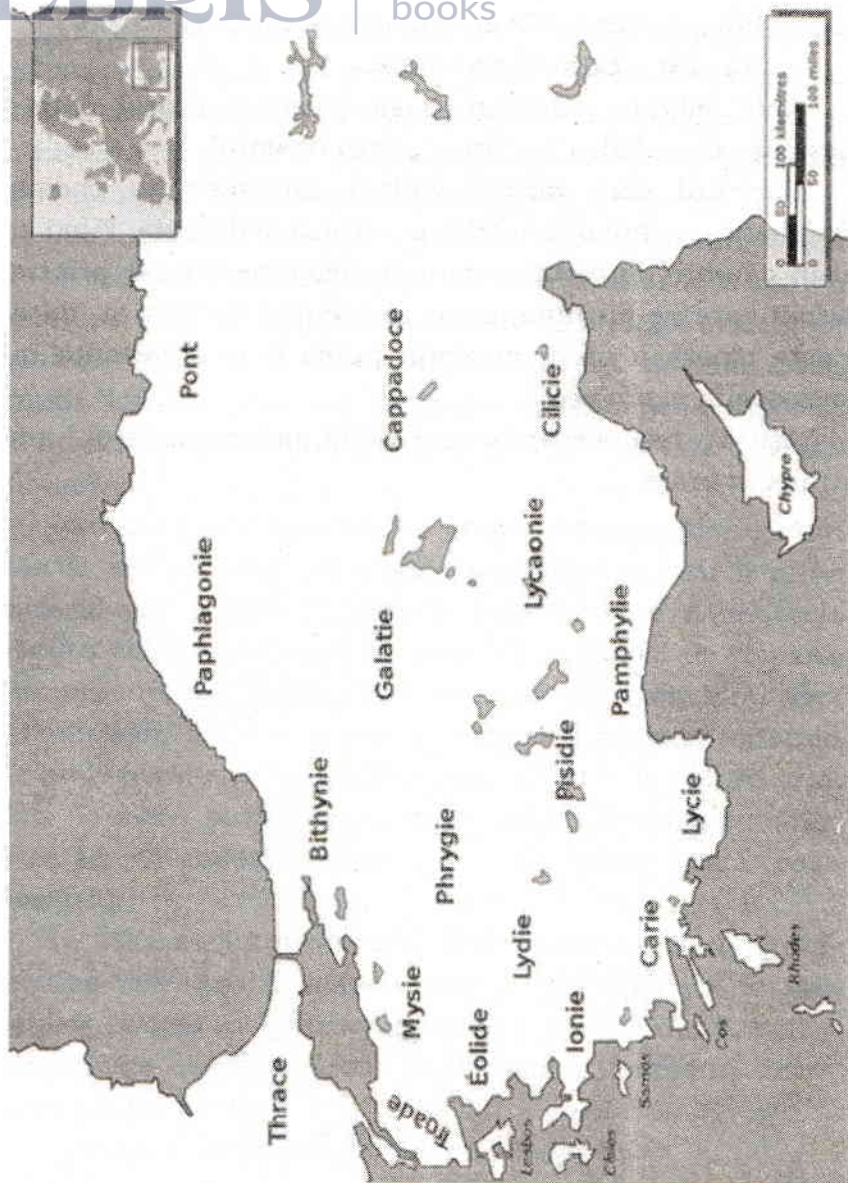
- « Îmi povestești? Pe aici nimeni nu înțelege... »

- « Nu știu... Sunt obosit, frate. »

Apoi mi-am îndreptat pașii către o poartă întredeschisă care dădea în curtea „casei noastre”.

Bărbatul care tocmai vorbise cu mine se chema Epiphanes, o inimă devotată, puternică și dreaptă. Fiind și el în căutare de recunoaștere și afecțiune, fusese printre primii care ne-au întâmpinat și ascultat la Efes și, dacă exista cineva a cărui prezență putea fi reconfortantă în acea seară, el era acela.

Așa că, recunoscându-mi emoția, m-am întors și l-am strâns în brațe.

Capitolul I

Întoarcerea mea la Efes

M-am trezit în zori. Dulceța nopții mă ademenise să îmi întind rogojina pe acoperișul terasat al casei și să îmi odihnesc acolo trupul frânt de oboseală. Cred că m-am smuls din somn behăitul unei turme de oi. Apoi am simțit de îndată acea mireasmă de mentă care se înălța în aer parcă pentru a mă dezmetici de-a binelea.

Îmi era cunoscută, era cea a băuturii calde pe care Epiphanes se îngrijise întotdeauna să o pregătească în fiecare dimineață pentru Meryem, Sarah și pentru mine în lungul răstimp petrecut împreună acolo.

Trebuie că acesta mă aștepta jos în curte și recunosc că pentru un moment mi s-a părut apăsătoare fidelitatea lui, în ciuda generozității. Aș fi vrut să fiu singur...

Oarecum pierdut în gândurile mele, am coborât încet scărița care dădea pe pământul bătătorit de la parter și l-am zărit, cu chipul ca al unui copil care trăiește doar în prezent. Avea dreptate... Era cel mai bun lucru de făcut.

Încă o dată, l-am cuprins în brațe însă, la fel ca în seara de dinainte, tot nu am știut ce să-i spun. Preaplinul se aseamănă uneori cu un gol... Dincolo de chipul lui Epiphanes, mai erau și altele care mi se perindau prin minte. Chipurile acelor femei și bărbați care, încă de la sosirea noastră acolo nu încetaseră să se adune, la început din curiozitate apoi cu sete, în jurul a ceea ce puteam să le dăruim din Învățătura lui Jeshua.

Câți să fi fost? Nu îi număraserem niciodată... Cei mai mulți plecau și veneau, apăsați de nenumărate întrebări.

Strălucirea Învățătorului, lucrurile care se zvoniseră despre El, apoi descrierea chinurilor la care a fost supus și misterioasa Lui ridicare din mormânt, toate acestea erau cunoscute încă dinaintea sosirii noastre astfel încât nu făcuserăm decât să răspundem la chemări, străbătând toată regiunea dintr-un orașel în altul.

Da, Epiphanes fusese dintre aceia, dintre aceia care s-au arătat degrabă cei mai atinși de vorbele noastre totuși stângace, fără îndoială... Dar ar trebui să spun mai bine vorbele *mele* stângace, căci ale lui Meryem, deși cumpătate, curgeau precum apa unui izvor. Adevărul este că, așa cum ceruse El, aceste vorbe nu exprimau Suflul fiului ei, ci al Soarelui pe care ea îl împărtășise cu El și pe care doar își dădea voie să-l lase să strălucească din plin în jurul propriei sale persoane.

În ochii multora, simpla prezență a lui Meryem era dovada vie a ceea ce trăiserăm cu adevărat în Galileea, în Iudeea și prin alte locuri.

– «Ia un bol cu mentă până mai este caldă, frate... îți prinde bine.»

Pentru prima dată de la întoarcerea mea, i-am întâlnit privirea lui Epiphanes. Era frumos acest om, cu părul lui bogat și brun și ochii limpezi. Ceva mai în vârstă decât mine, se născuse aproape de Alexandria unde trăise destul de multă vreme într-o Comunitate.

Din câte știam, drumurile pe care le făcuse mai apoi prin toată Grecia înainte de a ajunge la Efes erau nenumărate. Spunea că e un „însetat” de Viață și se mândrea cu asta.

Bunicul său, povestea el cu plăcere, fusese preot al lui Esculapios¹ și spunea că de la el moștenise dragostea pentru arta de a îngriji cu mâinile, cu ajutorul plantelor

---

¹ Esculap.